

Stražarska

Kula

i Glasnik Kristove Prisutnosti

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXXI 1. STUDENI BROJ 21
A. D. 1910 – A. M. 6038

SADRŽAJ

Blagoslivljati Boga i proklinjati ljude	313
Zlo kojem je Gospodinov narod najviše izložen	314
Kako se Iskvareni Ukusi Ograđuju iza Savjesti	316
Ljubav Zapovijeda „Ne govoriti zlo ni o kome.”	316
„Istječe li iz izvora istovremeno gorka i slatka voda?” .	317
„Jezik zapaljen od Gehene”	320
„Prisutnost Sina Čovječjeg”	321
„Ovaj naraštaj neće proći”	321
Sotonina kuća će biti razbijena	322
Mračni Getsemanski sat	322
Juda nezahvalni otpadnik	324
Bližimo se cilju (pjesma)	324
Sloboda Za Koju Nas je Krist Oslobodio	325

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

BLAGOSLIVLJATI BOGA I PROKLINJATI LJUDE

„Ali jezik, zlo neukrotivo, pun otrova smrtonosnog, nitko od ljudi ne može ukrotiti. Njime blagoslivljamo Boga i Oca, njime i proklinjemo ljude na sliku Božju stvorene. Iz istih usta izlazi blagoslov i prokletstvo. Braćo moja, ne smije to tako biti.” – Jakov 3:8-10.

OVE riječi nadahnutog apostola upućene su „braći” – ne svijetu. Doista, cijela je poslanica upućena Crkvi. Činjenica da se na početku Jakov obraća „dvanaest plemenima koja su raštrkana,” nije u suprotnosti s ovim. Moramo se sjetiti da se na dvanaest plemena Izraelovih, prirodno potomstvo Abrahamovo, prvobitno odnosio veliki Savez ili Božje obećanje dano Abrahamu. Prirodnim nasljedem, dakle, Božja ponuda ili prijedlog da se blagoslovi svijet pripadala je tjelesnom Izraelu, kao božanskim instrumentima, ako se povinuju božanskim uvjetima. Ali jedan od Božanskih uvjeta bio je da trebaju imati Abrahamovu vjeru i da se ne smiju smatrati obećanim Abrahamovim sjemenom bez te vjere, budući da je Abraham trebao biti Otac vjernih.

Naš Gospodin i apostoli, u Novom zavjetu, jasno su iznijeli kako i zašto je prirodni Izrael, kao nacija, bio odvojen od baštine pod tim Savezom. Apostol, predstavljajući obećanje kao korijen masline, opisuje sve Izraelce kao grane koje rastu iz tog korijena, i govori nam da su mnoge prirodne grane bile odlomljene, velika većina, i da je samo ostatak pri prvom dolasku bio pronađen da posjeduju Abrahamovu vjeru i prihvaćeni su od našeg Gospodina kao članovi kuće sinova. – Ivan 1:12.

Apostol dalje objašnjava da je odbacivanje nevjernika prirodnog Izraela ostavilo otvoren put da se na mjesto odlomljenih grana pricijepi neki među poganima, koji su posjedovali Abrahamovu vjeru. I ovo je, vidimo, bilo djelo ovog Evandeoskog doba – pricijepljanje u izvorni korijen obećanja vjernika među poganima, koji su nekoć bili bez Boga i nisu imali nade u svijetu, stranci iz zajednice Izraela, ali su sada privedeni, sjedinjeni s Kristom, i preko njega sjedinjeni s Abrahamskim korijenom obećanja, i nasljednici svega njegova bogatstva i debljine. – Efež. 2:12,13; Rim. 11.

Tako vidimo da ovi Duhovni Izraelci postaju pravi Izraelci, s Božanskog stajališta, stvarni nasljednici Abrahamovog Saveza ili obećanja; iako mi vidimo također, da se tek trebaju ispuniti, određena milostiva zemaljska obećanja prirodnom Abrahamovom Sjemenu; ipak su propustili, izgubili su, kao nacija, kao ljudi, veliku nagradu; kao što apostol izjavljuje: „Izrael nije postigao što je tražio; ali izabrani su to dobili, a ostali su bili zasljepljeni.” – Rim. 11:7.

Stoga, dakle, „dvanaest plemena” Izraelovih imalo je obećanja data njima koja se odnose ne samo na njih same, već također i posebno na Duhovni Izrael, kojeg su predočavali; dok izvorni izbor, ili predestinacija, Boga, u pogledu Abrahamovog sjemena, da ono treba

biti 144.000 ili 12.000 iz svakog plemena, još uvijek stoji; i posljedično tome da se svaki prihvaćen među poganima, i pricijepljen u ovaj korijen Abrahamova obećanja, računa kao da zauzima mjesto jedne od odlomljenih grana raznih plemena.

Do vremena kada Evandeosko doba završi svoje djelo, Duhovni Izrael će biti pronađen – „kraljevsko svećenstvo, sveti narod, poseban narod” – obznanjujući hvale onoga koji ih je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo – niti jedan više niti jedan manje od izvornog, izabranog, unaprijed određenog broja – prirodni Izraelac koji je „odlomljen” za svakog od pogana „pricijepljenih.” Crkva se tako spominje u Otkrivenju 7:3-8. A o pečaćenju Crkve se govori kao o tolikom broju iz svakog od plemena, s nagovještajem da će svi oni biti „zapečaćeni na svojim čelima” prije nego što veliko vrijeme nevolje dođe na svijet.

Dakle, Jakovljevu poslanicu treba shvatiti kao upućenu ovim pravim Izraelcima, usađenima u korijen obećanja i zauzimajući mjesto prirodnih Izraelaca. I s tim se slažu riječi apostola Pavla: „Nisu svi Izraelci koji su od Izraela.” (Rim. 9:6,7.) I opet, „Nije Židov onaj koji je Židov izvana, niti je ono obrezanje koje je izvana u tijelu; nego je Židov onaj koji je takav iznutra, a obrezanje je to od srca.” (Rim. 2:28,29.) I nadalje, riječi našeg Gospodina u obraćanju svojoj Crkvi: „Znam hulu onih koji sebe nazivaju Židovima, a nisu, nego su iz sinagoge sotonine.” – Otkrivenje 2:9; 3:9.

Naš je Gospodin prepoznao tu istu razliku između prirodnih i pravih Izraelaca. Kad je primio Natanaela, izjavio je: „Evo, pravi Izraelac.” Ova dva Izraela, od tijela i od duha, bili su prikazani u Izaku i Išmaelu, i opet, kao što apostol izjavljuje, u Jakovu i Ezavu. (Rim. 9:8-13,22-33.) U svakom slučaju nasljednik obećanja bio je mlađi brat, što pokazuje da će se Duhovni Izrael razviti nakon prirodnog Izraela i zauzeti njegovo mjesto kao nasljednik glavnih blagoslova spomenutih u Abrahamovom savezu. Međutim, trebamo zapamtiti da je blagoslov bio dat također u svakom slučaju starijem bratu, u tipovima; a tako je i u antitipovima. Dok je Bog imenovao Krista da bude baštinik svih stvari, i pozvao Crkvu kao Njegovu Zaručnicu, da bude njegova sunasljednica u svemu, on je, ipak, osigurao da će blagoslov teći od njih do zemaljskog sjemena, i zauzvrat preko potonjeg svim obiteljima na zemlji. – Rim. 11:26-33.

Nakon što smo tako definitivno utvrdili da se apostol obraća Crkvi, razmotrimo zadivljujuću izjavu našeg teksta i pokušajmo utvrditi u kojem smislu to treba shvatiti; rješavajući to, ako otkrijemo da se to u bilo kojem smislu ili stupnju odnosi na nas

pojedinačno, zasigurno ćemo brzo odgovoriti na učenje duha i ispraviti tako zlo stanje.

KRŠĆANI KOJI PSUJU LJUDE SVOJIM JEZIKOM

Možemo lako vidjeti kako apostol misli na to da Božji narod blagoslivlja ili hvali njegovu ime svojim jezicima. Oni to čine u molitvi; oni to čine u svojim himnama hvale; oni to čine objavljujući njegovu Istinu i svjedočeći njegovim providnostima u njihovu korist. Jednom riječju, svojim jezikom blagoslivljamo Boga objavljujući njegove hvale, koji nas je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo.

Ali u kojem smislu Apostol misli da duhovni Izraelci proklinju ljude svojim jezicima, i to tako uobičajeno, tako općenito prevladavajuće da zahtijeva javno ukoravanje? Zacijelo nijedan Kršćanin ne proklinje svoje bližnje zakletvama i svjetovnim psovka! Ali ne postoje li drugi načini na koje naši jezici mogu biti prokletstvo i ozljeda za bližnje? Trebamo se prisjetiti da se značenje naše hrvatske riječi „prokletstvo” donekle promijenilo u uobičajenoj upotrebi u prošlom stoljeću, nakon što je općenito izgubilo smisao povrede i potpuno preuzelo smisao psovke, vulgarnosti. U grčkom jeziku se koriste različite riječi kada se govori o zakletvi, naime, anathema i anathematiso, korištene deset puta u Novom zavjetu; i kada se govori o osudi kao o prokletstvu ili proklinjanju, tj. katarai i kataromai, koji označavaju osudu, govoriti protiv, govoriti zlo, povrijediti. Ovo posljednje je riječ koju je upotrijebio apostol Jakov; stoga je njegov jezik doista – S istim jezikom kojim hvalimo i slavimo Boga, nanosimo štetu bližnjima, vrijeđanjem, klevetanjem itd.

Tako je naš Gospodin, koristeći istu riječ, rekao: „Blagoslovi one koji te proklinju.” Apostol Pavao, koristeći istu riječ, opominje Božji narod da „blagoslivljaju, a ne proklinju” – govore povoljno o drugima, ali ne govore o njima pogrdno. Opet, rečeno nam je da je naš Gospodin prokleo (ista grčka riječ) stablo smokve, rekavši: „Neka više na tebi ne raste plod” – on ju je povrijedio, dao je izjavu nepovoljnu za njen budući razvoj. Tako i Apostol izjavljuje da su Židovi pod Zakonom bili pod prokletstvom – ne da je Zakon bio zao, nego da su, zbog nesavršenosti tijela, Izraelci došli pod osudu (prokletstvo) Zakona. On također izjavljuje da je „Krist otkupio nas [bivše Židove] od prokletstva [osude] Zakona, postavši prokletstvom za nas” – pretrpevši za nas potpunu osudu propasti koju je Zakon nametnuo prijestupniku. (Gal. 3:10-13.) Ilustrirao je istu misao u vezi s riječju „prokletstvo,” kada je izjavio da je vrtna zemlja obrasla trnjem i šikarom „blizu prokletstvu” – nije spremna za psovanje, nego za osudu, kao neprikladna za obradu tla, sve dok se ne spali i ne istrijebi korov. – Mat. 5:44; Rim. 12:14; Marko 11:21; Hebr. 6:8.

Imajući tako pred našim umom pravu riječ i njezino značenje kako ga je upotrijebio apostol, vidimo da dok je prokletstvo dovoljno prikladan prijevod izvornika, cijela je poteškoća u tome što su današnja uobičajena uporaba i zajedničko obrazovanje uglavnom su izgubili iz vida ovo značenje riječi. Slično je riječ zlo izgubila svoju izvornu širinu značenja, i gotovo uvijek se smatra da označava nemoral, zloću, pokvarenost; dok se u svojoj širini značenja može koristiti za označavanje svega što je nepoželjno, što nije dobro, kao što su nesreće, itd.

NEMA ZLA KOJEM JE NAROD GOSPODNI IZLOŽENIJI

Gledajući apostolovu izjavu s ovog stajališta, jasno vidimo da je njegova optužba primjenjiva na današnje kršćane u alarmantnoj mjeri. Koliko ima onih koji svojim jezicima vrijeđaju svoje bližnje, koji koriste isti jezik u prinošenju hvale Bogu. Ne poznajemo zlo kojemu je posvećeni Božji narod više izložen nego ovome. Mnogima je prirodno ogovarati kao i disati. Čine to nesvjesno. Čak smo poznavali ljude koji su upoznali biblijske zabrane protiv klevete i ružnog govora, koji su bili toliko potpuno zbunjeni po pitanju te teme, i toliko nesvjesni vlastitog ponašanja, da bi izjavili da su užasnuti govorenjem kleveta u istom dahu u kojem izgovaraju klevete. Spominjemo ovo kao dokaz da je ovo zlo toliko ukorijenjeno u palu ljudsku narav da ponekad godinama izmiče primjećivanju nove prirode – i tako izmiče ispravljanju u pravednosti koju Gospodinova Riječ usmjerava, a što svi koji su istinski Gospodinov narod žele.

Mnogo je osobitih prijetvorbi koje će pala priroda koristiti, u svom pokušaju da uguši glas savjesti, a ipak zadrži korištenje ovog kanala zla – dugo nakon što bude otjerana od zlih praksi koje su manje uobičajene, manje popularne, više općenito prepoznate kao grešne.

(1) Reći će, Ne želim nikome zlo; ali moram imati o čemu razgovarati, a ništa ne bi bilo toliko zanimljivo prijateljima i susjedima kao nešto što ima više ili manje tračerskog okusa (skandala) uz to. Ali je li zlobno govorenje, klevetanje, prikladnije zbog toga za djecu svjetlosti? Ni pod koju cijenu, ni u kom slučaju. Otuda nas Sveto Pismo upućuje: „Neka vaš razgovor bude kakav priliči svetima”; „Neka vaš govor bude s milošću, začinjjen solju, da znate svakome kako treba odgovoriti”; „Nikakva pokvarena riječ neka ne izlazi iz vaših usta, nego dobra, za poučavanje, da služi milosti slušateljima.” – Fil. 1:27; Kol 4:6; Ef. 4:29.

Ali huškač, koliko god bile njegove metode i riječi rafinirane, dobro zna da skandal ne služi milosti slušatelju, nego služi zlu; da je slušatelj potaknut silama svoje pale ljudske prirode da brzo ode i ispriča skandal dalje; istina ili laž, on ne zna i ne obazire se. To je u njegovom srcu zapalilo plamen tjelesnih osjećaja

koji izvire iz njegovih usana kako bi „zapalio tijeke prirode” u drugima, slično slabima kroz pad. Pala priroda blaguje i uživa upravo u takvim stvarima, osjećajući veću slobodu da to čine jer se zavaravaju da tako moraliziraju – propovijedaju protiv grijeha, i da tako raspravljajući i implicirano osuđujući navodne prijestupe drugoga, oni spominju stvari koje su gnusne njihovim pravednim dušama. Jao! razmišljanja jadnog, slabog, palog čovječanstva ozbiljno su manjkava kada se ignoriraju Gospodinovi savjeti u pravednosti.

PUNO ZA RASPRAVU NA TEMU BOGATSTVA BOŽJE MILOSTI

Što se tiče točke o kojoj bi se malo više moglo razgovarati kada bi se skandali temeljito eliminirali iz kršćanskog razgovora, i svi bi se strogo pridržavali apostolove zapovijedi, „Ne govorite zlo ni o jednom čovjeku,” odgovaramo: Nije li širok opseg za razgovor među kršćanskim pukom na temu bogatstva Božje milosti u Kristu Isusu Gospodinu našem, izraženog u izvanredno velikim i dragocjenim obećanjima Božanske riječi? U ovim stvarima doista imamo ono što ne samo da daje milost slušatelju, već i dodaje milosti govorniku. Ono obasipa blagoslovom sve, što se tiče „novog stvorenja,” i pomaže u umrtvljivanju stare prirode s njenim zlim željama, ukusima, apetitima.

Očito je to apostol imao na umu kad je rekao da narod Gospodnji treba „navješćivati hvalu onoga koji nas iz tame pozva u svoje čudesno svjetlo.” A srce ispunjeno duhom ljubavi, duhom Božjim, duhom Istine, duhom Učitelja, sigurno će preplaviti ono što je unutra, jer: „Usta govore ono što je srce puno.” Zla usta, dakle, usta koja nanose štetu drugima, bilo sučlanovima „Tijela Kristova,” bilo onima koji su izvan njega, ukazuju na zlo srce, implicira da srce nije čisto. „Blaženi čisti srcem, jer će Boga vidjeti.” – I Pet. 2:9; Mat. 12:34; 5:8.

(2) Još jedan izgovor za ogovaranje o tuđim stvarima nude drugi koji kažu: Ja mogu razgovarati o vjerskim stvarima s onima koji su vjerski nastrojeni, ali kada sam sa svjetovnim ljudima, ili s onima koji ispovijedaju vjeru koje vjera ne zanimaju te teme, moram biti ugodan i susretljiv, i moram barem čuti njihove tračeve i vijesti; i ako ne sudjelujem u takvom razgovoru smatrat ću se vrlo neobičnim, a moje društvo ne bi bilo poželjno. Da, odgovaramo; ali to treba biti jedna od osobitosti „svetaca.” Ne samo da se trebaju razlikovati od svijeta, već i od nominalnih vjernika. Njihova religija nije da bude samo na površini, i na jedan dan u tjednu, i pod određenom odjećom; nego je biti od srca, povezana sa svim poslovima života, za svaki dan i svaki trenutak. Strogo slijediti Božansku naredbu doista će ih odvojiti od nekih koji su sada njihovi prijatelji i koji vole takve zle

stvari – zabranjeno nama koji smo postali sinovi Božji i koji smo primili njegov duh sinovstva, duh ljubavi.

PUT DO SLAVE, ČASTI I BESMRTNOSTI USKI PUT

Da je naš Gospodin razumio i učio da je uzak put do slave, časti i besmrtnosti, očito je. „Hoće li tko biti moj učenik, neka se odreče samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom.” I nadalje – „Nastojte ući na tijesna vrata, jer tijesna su vrata i uzak je put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze.” Ako je, dakle, vaš neuspjeh da budete zabavni posjetitelj, susjed, prijatelj, zbog vaše vjernosti kao „novo stvorenje” Kristovom zakonu, Ljubavi – koja „bližnjemu ne čini zla,” bilo riječju ili djelom – onda doista imate razloga za veselje, jer malo patite, doživljavate gubitak, za ime Krista, za ime pravde. Gubitak se u početku može činiti teškim, ali ako ga podnesete radi Krista, u poslušnosti njegovom pravednom zakonu ljubavi, uskoro ćete moći reći s Apostolom da su takvi gubici „lake nevolje,” nevrjedne usporedbe s nadoknađujućim blagoslovima. – Filip. 3:7,8 ; 2 Kor. 4:17.

Vaš razlog za radost je to što imate Gospodinovo obećanje da će takva patnja biti za vaše dobro. Druženje s onima koji ne žele hodati u skladu s umom duha, nego prema zajedničkom „tijeku ovoga svijeta,” štetno je za svece, za one koji žele hodati u skladu s novim umom. Mnogo im je bolje bez takvih svjetovnih suputnika i prijatelja, i u omjeru koliko su odvojeni od njih, naći će bliže zajedništvo sa samim Gospodinom i s njegovom Riječi, i sa svima koji su pravi udovi njegova Tijela, i pod vodstvom njegovog Duha.

U skladu s tim Sveto Pismo izjavljuje, u toliko mnogo riječi, da prijateljstvo ovoga svijeta označava neprijateljstvo protiv Boga. (Jak. 4:4.) Bog je namjerno postavio stvar u takav položaj da njegov narod mora izabrati i izgubiti ili Božansko prijateljstvo i zajedništvo, ili svjetovno prijateljstvo i zajedništvo; jer one stvari koje Gospodar voli su odvratne svjetovnjacima, a one stvari koje svjetovnjaci vole, zla djela i zle misli, zlobne riječi su odvratnost u očima Gospodara, a oni koji vole i rade takve stvari gube njegovo zajedništvo – oni nisu od njegova Duha. „Ako tko nema Kristova Duha, nije njegov.” – Rim. 8:9.

(3) Drugi način na koji neki inače dobri kršćanski ljudi izbjegavaju ovo pitanje, i opravdavaju se u ovoj zajedničkoj pogrešci čovječanstva, jest ograničiti se (kako oni misle) na istinu. Ali oni nikada ne znaju koliko često njihova priroda koja voli ogovaranje izopačuje njihov sud i navodi ih da prihvate kao istinu stvari o kojima imaju malo ili nimalo znanja. Niti su takvi željni znati više, nakon što su proširili klevetu sa svojim pečatom istinitosti. Pronalaženje da je neistinito pokazalo bi ih kao „lažne svjedoke” i stavilo ih na muku da isprave laž. Ponos prirodnog uma se protivi i

odbija povjerovati u istinu pod takvim okolnostima. Tako jedno zlo vodi drugome.

KAKO SE POKVARENI UKUSI OGRAĐUJU IZA SAVJESTI

Takvi će reći: „Oh, nikad ništa ne govorim kao istinu dok ne budem siguran da je to istina – prema vlastitom opažanju, vlastitom osobnom znanju. Sve što o sebi ne znam da je istina, uvijek sam oprezan da tako izjavim, i reći, Čuo sam to i tako, ili, Rečeno mi je to i tako; Ja ne jamčim za istinu o tome sam. Stoga sam siguran da uvijek izbjegavam govoriti zlo o bilo kome.” Možda nema uobičajenije zablude o ovoj temi od one koja se ovako izražava. Pokvareni ukus se ograđuje iza savjesti i izjavljuje da je uvijek ispravno govoriti istinu, pa stoga Bog nije mislio da bi govorenje istine bilo klevetanje, nego da je osuđujući zlobno govorenje i klevetanje, kao djela tijela i Đavo, mora da je mislio na govorenje onoga što je lažno, neistinito.

Ovo je velika greška. Kleveta je jednako kleveta, bila ona istinita ili lažna, i tako se smatra, ne samo u Božjem zakonu, već i u zakonima civiliziranih ljudi. Istina, prema ljudskom pravu, kad bi se pokrenula tužba za klevetu, kad bi se dokazalo da optužbe koje je iznio klevetnik imaju neku činjeničnu osnovu, to bi sud i porota vjerojatno smatrali olakšavajućom okolnosti, i vjerojatno bi znatno smanjilo iznos presude za naknadu štete. Kleveta je sve što je izgovoreno s namjerom da se povrijedi drugoga, bilo istinito ili lažno, a ljudski se zakoni slažu s Božjim zakonom, da je takvo nanošenje štete drugome pogrešno.

Drugim riječima, božanski i ljudski zakoni se slažu da prva nepravda ne opravdava drugu nepravdu. Ljudski zakon kaže: Ako je počinjena nepravda, sudovi su otvoreni za povrijeđenog da traži zadovoljštinu ili kaznu za počinitelja zla; ali povrijeđenom neće biti dopušteno uzeti lijek u svoje ruke, bilo napadom fizičkom silom ili upotrebom suptilnijeg oružja, jezika, da ubije svoj ugled otrovnim stiletom zavisti i zlobe. Istina, mnogi klevetnici nikada nisu procesuirani; istina također, novine u Sjedinjenim Državama mnogo puta izbjegnu teške štete za klevetu molbom da ne objavljuju klevete kao zlonamjerne, već jednostavno kao vijesti, koje, kako tvrde, ispravno pripadaju javnosti, kao u slučajevima političara koji traže glasove ljudi za položaje od javnog povjerenja. S druge strane, javni ljudi, znajući da će veliki dio lažnih izjava oporbenog tiska biti pravilno priznat kao neistine, smatraju dobrom politikom pustiti bilo kakve obične klevete bez osporavanja na sudovima. Učinak je postupni rast klevete među ljudima, koji će sigurno učiniti zlo sebi i svojim institucijama; jer vladini službenici i sudovi i svi od utjecaja koji dolaze pod takve klevete (općenito, vjerujemo, neistinite) gube svoj utjecaj zauvijek nad nižim klasama, kojima se

tako pomaže u sve većem bezakonju iz dana u dan, i pripremajući se za razdoblje anarhije za koju nam Sveto Pismo govori da je blizu.

ZAKON LJUBAVI NALAŽE DA „NI O KOME NE GOVORIMO ZLO”

Ali Božji Zakon, Kristov Zakon, ide mnogo dalje i dublje u takve stvari, naravno, nego što to čine ljudski zakoni; jer se ne bavi ljudima, već „novim stvorenjima u Kristu Isusu” – preobraženim obnovom njihovih umova, i pod posebnim odnosom Saveza, i vezanih zakonom Ljubavi, koji „ne čini zla bližnjemu,” pod bilo kojim okolnostima, pod bilo kakvim izazivanjem, već, naprotiv, vraća „dobro za zlo”, „blagoslov za prokletstvo”.

Zakon ljubavi zapovijeda šutnju svima koji priznaju taj zakon i Zakonodavca, govoreći: „Govorite zlo ni o kome.” (Titu 3:2.) Ide dalje od ovoga i izjavljuje protiv zlih misli, zlih sumnji, zlih slutnji protiv bližnjih. Izjavljuje da ljubav koja ispunjava naša srca neće samo spriječiti zlo ponašanje i uvredljive riječi, nego čak će spriječiti zle misli – „Ljubav ne misli zlo.” Novo stvorenje koje je posjeduje može se uvjeriti u zlo samo neosporivim dokazima. Doista, da impresionira ovu temu i njenu važnost u njegovim očima, Veliki Učitelj objavljuje učenicima u svojoj školi – Kakvim sudom sudite drugima, takvim ću i ja suditi vama (Mat 7:1.) I nadalje im govori da se mole Ocu – „Oprosti nam dugove naše, kao što i mi opraštamo dužnicima svojim.” (Matej 6:12.) Nadalje izjavljuje: Ako u srcu gajite ljutnju prema drugima, Nebeski Otac vam neće oprostiti. – Matej 18:35.

Ah! doista, Kršćanin po Gospodinovom uzoru, koji je diplomirao Kristovu školu i spreman je poučavati druge, je onaj koji je ne samo izvana, nego i iznutra, čist – odvojen, opran vodom Božanske upute, od podlosti, prljavštine tijela. On više nije rob grijeha, kontroliran željama i slabostima svog palog tijela i njegovog duha svijeta, koji donosi plodove nepravednosti – gnjev, zlobu, mržnju, svađu, klevetu, zlobne riječi. (Kol. 3:8; I. Petr. 2:1,2.) Sa svog visokog stajališta uvažavanja Božanskog zakona, napredni Kršćanin vidi da je u Gospodinovim očima mržnja ubojstvo, kleveta atentat, a uništenje dobrog glasa bližnjeg je pljačka i otmica. A svaka od ovih stvari učinjena u Crkvi, među narodom koji tvrdi da je Božji, dvostruko je zlo – ubojstvo i pljačka brata. – Usporedite I. Ivanovu 3:15 i Mat. 5:21,22.

TJELESNO SRCE JE VARNO I OČAJNIČKI ZLO

Izreći klevetničku ili uvredljivu primjedbu protiv drugoga, a zatim dodati: „Ne znam je li to istina ili ne,” znači pokazati da je govornik podvrgnut zlom duhu, a ne Kristovom Duhu, duhu ljubavi – on želi povrijediti ili prokleti svoje bližnje, žarko želi to učiniti. Osjećao

bi se donekle suzdržanim da kaže ono za što je znao da je potpuna neistina, ali voli govoriti zlo i drago mu je što zna da to može motati kao slatki zalogaj po svom jeziku, i stoga govori čak i o onim skandalima za koje ne zna da su istiniti, i pokušava se opravdati takvom isprikom kao što je gornja.

Uistinu, Sveto Pismo sa snagom izjavljuje da je tjelesno srce prije svega prijevarno i očajnički zločesto. Oni koji tako govore, i na taj način pokušavaju opravdati svoje loše ponašanje, ili nikada nisu ušli u Kristovu školu, ili su još samo u razredu dojenčadi, i ne znaju da je njihov duh ubojstva, a ne duh bratske ljubavi. Oh! da bi svi pravi Kršćani mogli naučiti opseg ovog zakona ljubavi, u njegovom odnosu ne samo prema Bogu, već i prema bližnjima; kakva bi to značila obuzdanost jezika, kakva opreznost u govoru! Kao što je David rekao: „Pazit ću na svoje putove, da ne griješim svojim jezikom.” A onaj tko pazi na svoj jezik, stavlja detektiva na svoje varljivo srce i može ga bolje upoznati i njime ovladati, jer „usta govore ono čega je srce puno.” – Jer. 17:9; Psa. 39:1; Mat. 12:34.

Jedina iznimka od ovog pravila, „Ni o kome ne govorite zlo,” došla bi tamo gdje bismo mogli znati za apsolutnu nužnost obznanjivanja zla – gdje bi prikazivanje zla bilo u suprotnosti sa željama našeg srca i spomenuto samo zato što nužde – zbog ljubavi prema drugima koji bi, ako nisu obaviješteni, mogli biti povrijeđeni. Na primjer, zakon zemlje zahtijeva da se, ako znamo da je počinjeno ubojstvo, to ne smatra klevetom, već naprotiv, smatra se dužnošću, da se nadležni službenici zakona upoznaju s činjenicama (ne sumnjama) koji su bili pod našim promatranjem. Isto tako, ako znamo za neku slabost kod brata ili sestre, i shvatimo da će drugi brat ili sestra biti stavljeni u opasnu poziciju zbog te slabosti, mogla bi postati naša dužnost da to damo na znanje, bilo pojedincu ili skupštini koja može biti povrijeđena, onoliko našeg znanja o činjenicama (ne sumnjama) koliko bi moglo biti potrebno da se zaštitimo od ozljeda zbog spomenute slabosti. Ali to ne bi bilo zlobno govorenje, nego, naprotiv, bilo bi govorenje s dobrim motivom, s namjerom da se jedna strana sačuva od izvanrednog iskušenja, a druga od povrede. I prije nego što se bilo što kaže na tu temu, trebali bismo najodlučnije zadovoljiti vlastitu savjest naš motiv u govoru je dobar, a ne zao; da ćemo jezikom blagoslivljati, a ne raniti. Pa čak i tada, potaknuti duhom ljubavi i dobrote prema slabom bratu, kao i prema drugima, trebali bismo izbjegavati spomenuti jednu usamljenu stavku koja ne bi bila nužna predmetu koji se razmatra.

„DA LI IZ ISTOG IZVORA IZVIRE GORKA I SLATKA VODA?”

No, neki će prigovoriti ograničavanju ove slobode na slučajevne jasno znanja, i poticati da se apsolutno

znanje općenito malo može reći. Odgovaramo da je to u skladu s Božanskim zakonom – „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.” Ne biste htjeli da vaš susjed koristi mozak i jezik u zlim nagađanjima i klevetama protiv vas; a ne biste mu trebali tako činiti. Zakon zemlje ne zahtijeva da kažete jednu riječ više nego što znate (osobnog znanja) protiv svog susjeda; ne pita se za vaše sumnje i zla nagađanja. I naprotiv, zakon Gospodnji zapovijeda da svi pod zakonom ljubavi ne smiju izreći jednu usamljenu sumnju protiv bližnjega; i da ako je sumnja izvan znanja nametnuta na um povezanim okolnostima, novi um će odmah, svojom urođenom dobronamjernošću, uravnotežiti sumnje sugestijama o mogućnosti dezinformacija ili pogrešnog tumačenja i uvijek dati očito krivcu prednost sumnje.

Drugi će prigovoriti – „Oh! Nikada ne bih mogao izgubiti toliko vremena na dolaženje do činjenica. Život je prekratak! Pa, ne bi mi ostalo nimalo vremena za vlastita posla kad bih pažljivo lovio činjenice tako da kao i uvijek govori iz znanja, a nikad iz rekla-kazala!”

Upravo tako! a pouka za vas trebala bi biti da slijedite Biblijsko pravilo – „Ne govori zlo ni o kome!”

(1) Zato što nemate vremena doći do činjenica, a vrlo vjerojatno nemate ni sposobnosti da nepristrano prosuđujete, ako ste imali sve činjenice pred sobom.

(2) Jer, ako imate Kristov Duh, ljubav, koji obitava u vama bogato, radije nećete nikome govoriti činjenice, čak i ako imate potpuni lanac dokaza. Mrzit ćete to pitanje utoliko više što su poznate činjenice nepovoljne. Kakvo, dakle, mora biti stanje onih koje češe uši od skandala i onih čiji jezici uživaju u skandalu kao slatkim zalogaju, i jedva čekaju raspršiti zlu vijest o kojoj nemaju pojma – samo rekla-kazala s predrasudama? Najvelikodušnije moguće gledište takvih je da imaju malo Kristova Duha; da su manjkavi u bratskoj ljubavi i da nikada nisu istinski naučili „zlatno pravilo.”

Apostol se pita: „Izljeva li izvor na isti otvor gorku i slatku vodu?” Forma njegovog pitanja implicira odgovor, Ne; to je ili samo dobra voda ili samo bočata voda. On očito želi sugerirati da primijenimo isto pravilo na svoja srca i usta: Kako je moguće, ako su naša srca obnovljena, da naša usta izgovaraju brižnu slatkoću Bogu i gorku jetkost, zavist, mržnju, svađu, prema ili poštivanje naših bližnjih?

BLAGO NOVOG UMA U ZEMLJANOJ POSUDI

Postoji samo jedan način za razumijevanje prethodnog pitanja s Biblijske strane. To je izrazio apostol Pavao (2. Korinćanima 4:7): „Imamo ovo blago [novo srce, novi um, novu narav] u zemljanoj posudi.” Nije da su kršćani dvije naravi, jer je ta misao u suprotnosti sa znanošću Biblije. Nikakva se mješavina naravi ne može prepoznati; stoga je naša ljudska priroda

bila opravdana kroz vjeru u Isusovu krv i odricanje od grijeha i posvećenje u smrt, da umjesto toga možemo imati duhovnu prirodu i postati „nova stvorenja u Kristu Isusu.” Novo stvorenje je, međutim, još samo u embriju, posjeduje samo novi um koji obitava i planira regulirati i upravljati smrtnim tijelima, koja se smatraju mrtvima što se tiče volje tijela.

Kada, dakle, naša usta izgovaraju srdačnu hvalu Bogu, koji nas je blagoslovio, podigao naše noge iz užasne jame i blatne gline, i postavio nas na Stijenu Krista Isusa, i stavio novu pjesmu u naša usta, naša pohvala implicira da novi um kontrolira u takvo vrijeme, da se novo srce prelijeva u smrtnom tijelu, i izlazi kroz usne na blagoslov i izgradnju, utjehu i ohrabrenje onih koji čuju. Tako izvor u našem srcu šalje slatke vode, noseći sa sobom život, blagoslov, osvježenje. Ali kada naši jezici govore zlo o bilo čemu, bilo da je istinito ili lažno, to implicira da je nova priroda, barem privremeno, nadvladana starom prirodom; to implicira da drugi izvor sada djeluje i koristi jezik, usta, u ispuštanju riječi zlobe ili mržnje ili zavisti ili svađe ili prijekora ili ružnog govora bilo koje vrste – psovanje ili ozljeđivanje drugih u bilo kojem stupnju, velikom ili malom.

Ovo implicira da se tijelo ne obuzdava, ne drži mrtvo, ne drži zakopano, ne drži se izvan vidokruga. Takvo stanje, dakle, implicira spor duhovni razvoj ili nazadovanje – otpadanje od strane „novog stvorenja.” Svi bi se takvi trebali sjetiti, kao što apostol Pavao izjavljuje: „Prošlo vrijeme naših života dovoljno nam je da smo vršili volju pogana.” Opet, on kaže: „Ne predajte svoje udove kao oruđe nepravednosti, nego predajte sebe Bogu kao one koji su oživjeli iz mrtvih, i svoje udove kao oruđe pravednosti Bogu.” – I Pet. 4:3; Rim. 6:13.

„OČISTITE STARI KVASAC”

S ove točke gledišta možemo se utješiti ako, gledajući unatrag, uočimo da je u našim vlastitim slučajevima iz istih usta proizašlo hvaljenje Boga i uvreda i kleveta i proklinjanje i zlobno govorenje, ili bilo koja od ovih zlih sklonosti, prema našim sustvorenjima. To, dakle, ne dokazuje da naša srca nisu bila istinski opravdana i posvećena Svetim Duhom posinjenja; ne dokazuje da nismo sinovi Božji i dionici njegova Duha. To, međutim, dokazuje da smo u nažalost neprikladnom stanju – duhovno bolesni i trebamo uzeti sredstvo za čišćenje; kako to apostol izražava: „Očistite dakle stari kvasac [zlobu, itd.], da budete novo [nepatvoreno, čisto] tijesto” ili kruh – pravi predstavnici Tijela Kristova. – I. Kor. 5:7.

Možemo pouzdano znati da, sve dok „novo stvorenje” ne dobije temeljitu pobjedu nad tijelom, nećemo biti dobitnici velike nagrade koja je obećana samo „onome koji pobjeđuje.” Pobjeda, međutim, neće

biti u usavršavanju tijela, nego u usavršavanju srca – volje, namjere. Što se tiče tjelesnih mana, neke od njih će nedvojbeno, unatoč svim naporima s naše strane da ih iskorijenimo, ostati s nama sve dok smo u tijelu. Savršenstvo kojemu se, dakle, treba nadati, kojemu ciljaju i koje očekuju i stječu pobjednici, jest savršenstvo volje, srca, namjera – „Blaženi čisti srcem, oni će Boga gledati.”

Štoviše, naše fizičke slabosti i nedostaci ne razlikuju se samo po vrsti nego i po intenzitetu. Neki su po prirodi skloniji blagosti, ljubaznosti itd.; drugi, dok ih Krist ne prihvati, mogu imati vrlo neotesane, grube, nepristojne, grube zemljane posude. I dok će utjecaj unutarnjeg blaga, „novog uma”, sigurno u svakom slučaju izvršiti modificirajući i transformirajući učinak na zemljanu posudu, ne možemo očekivati toliku promjenu u nekima kao u drugima. Ne možemo očekivati tako potpuni ispravak u pravednosti u vanjskom čovjeku, gdje su grubost, nepristojnost, neljubaznost, da tako kažemo, usađeni u kostima i vlaknima, kao što bismo mogli očekivati kod onoga rođenog s finom osjetljivošću.

Prepoznajući ovu razliku „glinenih posuda”, mi, naravno, moramo dati sve od sebe da svatko ispravi svoje. Trebamo zapamtiti da naš odnos jedni prema drugima u Kristovom Tijelu nije po tijelu, već po Duhu; stoga, kako apostol izjavljuje, više se ne poznajemo po tijelu, s njegovim slabostima, nesavršenostima i nezgrapnim i neljupkim prirodnim sklonostima. Poznajemo jedni druge samo prema Duhu, prema namjerama, prema srcu – kao „nova stvorenja,” ne kao stara stvorenja. – 2 Kor. 5:16.

To će nas dovesti do toga da budemo jako sažaljivi prema tjelesnim nesavršenostima jedni drugih, sve dok imamo sigurnost da tijelo ne predstavlja stvarno ja našeg brata, njegov um, njegovu volju. Trebamo, dakle, biti nježni prema svima, „ljubazni jedni prema drugima”, tako da toliko daleko od želje da ranimo jedni druge, ili povrijedimo jedni druge, ili da proždiremo jedni druge svojim jezicima, mi ćemo suosjećati sa svakim drugim, činiti dobro jedni drugima i, riječima milosti i utjehe, ili opomenom i ukorom izrečenim u ljubavi, možemo „izgrađivati jedni druge u presvetoj vjeri” – nalik našem Gospodinu i Učitelju.

Nastavljajući s ovom temom, Apostol ističe da postoje dvije vrste mudrosti, nebeska i zemaljska, te da ih sav narod Gospodnji treba raspoznati i trebaju se pobrinuti da je njihova nebeska. Apostol nagovještava da bi ih moglo biti u Crkvi, koji su se možda ubrojili u Crkvu, koji su se možda pridružili Crkvi iz svjetovnih pobuda – neki koji su uočili činjenicu da postoji razumnost i mudrost u učenjima Svetoga Pisma kojoj se dive i koju mogu okrenuti, možda, u vlastitu korist. Ovi će, implicira on, biti skloni biti tvrdoglavi i

pokazati svoju mudrost, i biti „napuhani” njome, i dok izvana priznaju prikladnost kršćanske milosti, bratske dobrote, blagosti, krotkosti, strpljivosti, ljubavi, oni u svojim srcima imaju gorku zavist i svađu – borbu da imaju ime i slavu – zavist onima za koje im se čini da imaju više toga.

Ovima će, nagovještava apostol, biti teško, da, nemoguće, izbjeci proklinjanje (zlostavljanje, ranjavanje) braće. Bit će im tako prirodno da to čine da to ne mogu izbjeci, jer oni nemaju čista srca – oni nemaju preporođena srca. Ako su im se srca ikada obnovila, vratili su se poput krmače valjanju u blatu – kao pas svojoj bljuvotini. Apostolov savjet onima koji otkriju da u svojim srcima imaju zavidne i gorke osjećaje je da nemaju razloga za slavu ili hvalisanje, već naprotiv trebaju priznati da, imajući ovakva zla stanja u srcu, oni nisu kršćani uopće, i trebali bi prestati lagati protiv istine – prestati djelovati prijevorno, licemjerno – prestati nastaviti tvrditi da imaju obnovljena srca, posvećena u Kristu Isusu.

On tako jasno govori da njihova mudrost, njihovo znanje, nije od Boga, nije od Duha Svetoga – „Ova mudrost ne silazi odozgo, nego je zemaljska, putena, đavolska; jer, gdje su zavist i svađa, ondje je zbrka i svako zlo djelo [treba očekivati].” – Jak. 3:15,16.

Čini se očiglednim da, iako se osuda apostola Jakova odnosi na svakoga tko se izjašnjava da je pravi Izraelac, on ipak posebno usmjerava svoje primjedbe na one koji se izjašnjavaju kao učitelji u Crkvi, koji imaju mudrost u znatnoj mjeri. I njegove nas riječi podsjećaju na riječi apostola Pavla; kada govori o raznim darovima podijeljenim Crkvi, on naizgled ukazuje na opasnosti onih s velikim znanjem, i, kao ilustraciju ovog načela koje Jakov iznosi, kaže:

„IAKO JA GOVORIM JEZICIMA LJUDSKIM I ANDELSKIM I LJUBAVI NEMAM”

Premda sam mogao govoriti ljudskim i anđeoskim jezicima, a nisam imao Ljubavi, to bi značilo da sam postao kao mjed koja zvoni ili cimbal koji zveči, stvarajući doista buku, ali nemajući osjećaj da sam poštujem tu stvar – imam ni dio ni ždrijeb s onima koji posjeduju Kristov Duh. Iako imam dar proroštva, i razumijem sve tajne i sve znanje, i iako imam svu vjeru, a nemam Ljubavi, ja sam ništa; i ako razdam sva svoja dobra da nahranim siromahe, i dam svoje tijelo da se spali, a ljubavi nemam, ništa mi ne koristi. – I Kor. 13:1-8.

Stoga Apostol jasno ističe da znanje i govorništvo nisu najvažniji ispiti, nego da je Ljubav, koja prožima srce i proteže se kroz cijeli tijek života, te pokreće i upravlja našim smrtnim tijelima, pravi test – pravi dokaz našeg Božanskog odnosa. On ističe da bi oni koji su primili Božje darove prije nego što su stupili u ispravan odnos s Bogom mogli postati mjed koja zvoni

i činele koje zveckaju, i tako postati „ništa”, ako izgube ljubav, ako izgube Kristov Duh; jer „ako tko nema Kristova Duha, nije njegov.”

Dobro je za Gospodinov narod da posebno obrate pažnju na ove Božanske upute od dvojice najvećih među apostolima, i da upamte da, koliko god vrijedni bili, ni govorništvo ni znanje ne treba smatrati među „braćom” sigurnim dokazima da su na ispravnom putu, niti da njihov utjecaj ne bi mogao biti štetan umjesto koristan. Vodeća značajka koju treba tražiti kod svakoga tko je prihvaćen kao službenik Crkve, za služenje svetim stvarima, trebao bi prije svega biti duh ljubavi. Ne želimo reći da znanje i sposobnost treba potpuno zanemariti, ali mislimo reći da ih treba smatrati sekundarnim, a ne primarnim, kao što je uvijek tendencija.

Odaberite između sebe, svete ljude, pune Duha Svetoga, da mogu voditi brigu o duhovnim interesima različitih skupina naroda Gospodnjeg. A za božansko objašnjenje o tome kako će se taj Sveti Duh očitovati, dakle o osobinama koje treba tražiti u službenicima Crkve, vidi I. Kor. 13:4-8 ; također 1. Pet. 1:22,23 ; 2 Pet. 1:1-13. Za vlastito dobro, kao i za dobro Crkve, svi koji, imajući druge kvalifikacije, daju dokaze svoje nadutosti i želje da gospodare nad Božjom baštinom (Crkvom), ili koji pokazuju zavist, svađu, gorčinu, zlobno govoreći – treba ih propustiti, kao dokaz posjedovanja pogrešnog duha koji dolazi ne odozgo, nego je zemaljski, senzualan, đavolski. Oni su nesigurni učitelji i vjerojatno će učiniti više štete nego koristi, bez obzira na znanje koje posjeduju.

„MUDROST KOJA DOLAZI ODOZGO” ITD.

Nastavljajući, apostol ne ostavlja nikakvu sumnju u pogledu onoga što misli, jer on jasno ocrtava tijek i plodove nebeske mudrosti, govoreći: „Mudrost koja je odozgo najprije je čista” – istinita, poštena, iskrena, ne napuhuje se, ne koristi se kao odjeća svjetla za prevaru i za prikrivanje sebičnosti, zlobe, mržnje, svađe; ne pravi kompromise s grijehom, nečistoćom, u bilo kojem obliku ili formi.

Ona je „miroljubiva.” – Toliko daleko od toga da je svadljiva, svadalačka narav, „novi um” želi mir; ono će se „gorljivo boriti za vjeru jednom predanu svetima”, ali se neće boriti samo iz ljubavi prema svađi, ljubavi prema sukobu; naprotiv, novi um je miroljubivo nastrojen, radije bi, koliko god je to moguće, dao nebitnu poantu u kontroverzi; ono voli svoje protivnike i suosjeća s njihovim poteškoćama.

Ona je „blaga” – nije gruba ili sirova, nije gruba u djelu, riječi ili tonu; i ako zemljana posuda kroz koju govori ima te nepristojnosti ukorijenjene prirodom, „nova priroda” ih žali, bori se protiv njih i nastoji ih pobijediti; i gdje čine štetu drugima spreman je, voljan, rado se ispričati i ukloniti pametnjakovića.

Njemu se „lako obratiti” – lako mu se pristupa, nije ohol, nije prezriv, nije težak ili okrutan; ipak je čvrst u načelnim pitanjima; principi se ne mogu saviti ili modificirati; oni pripadaju Bogu. Ali dok potvrđuje načela, ovaj duh mudrosti ističe vlastitu spremnost na umjerenost, priznajući sve dobre osobine svog protivnika i ističući razlog zašto nije moguća nikakva izmjena u odnosu na božanske zakone i načela.

Ona je „puna milosrđa i dobrih plodova.” – Uživa u svim stvarima potaknutim ljubavlju i dobrotom; potrebno je zadovoljstvo činiti za druge; ima zadovoljstvo, ne samo u iskazivanju milosrđa bezumnim životinjama pod svojom skrbi, nego posebno uživa u milosrđu u ophođenju s braćom u pogledu njihovih mana. U obitelji je također milosrdan – nije pretjeran, nego velikodušan, ljubazan, dobronamjeren. Velikodušan je i prema protivnicima, i onima koji su svadljivi – ne želeći gurnuti pobjedu, čak ni za istinu, do takve točke koja bi bila štetna, bolna, nemilosrdna za protivnika.

Ona je „bez pristranosti.” – Voli dobro, istinito, tamo gdje se ono nalazi; i suprotstavlja se neistinitom, nečistom i nesvetom, bilo da se nalazi među prijateljima ili neprijateljima. Njegova je pravda najstrože vrste, umjerena milosrdem; neće odobriti grešku u bratu, jer on je brat, ali će istu prekorigiti s blagošću i krotkošću, sjećajući se odgovornosti svih za napade svijeta, tijela i đavla. Neće propustiti vidjeti vrlinu u neprijatelju, niti oklijevati da je prizna. Istina je njezino mjerilo, a ne predrasude, ne strankarizam, ne sektaštvo.

Ona je „bez licemjerja.” – Potpuno je iskrena; ne treba glumiti ljubav, jer je ljubav; ne treba imati ljubaznu vanjštinu i gušiti osjećaje gnjeva, zavisti i svađe, jer je bez zavisti, bez svađe. Takva djela tijela i đavla su, milošću Božjom, viđena kao zemaljska, putena, đavolska, i odbačena su, a srce je opravdano, očišćeno, posvećeno Bogu, obnovljeno u mislima, nakanama, hoće, i sada je puna blaga Duha Svetoga.

S ovim mislima pred našim umom, svi se mi, dragi čitatelji, ozbiljnije nego ikad, čuvajmo stare prirode i njezinih podmuklih pokušaja da zavlada našim jezicima. Nastojmo sve više i više cijiniti, u sebi i u drugima, tu nebesku mudrost, čije djelovanje tako snažno predočava apostol. Što su naši udovi važniji, utjecajniji, to se ozbiljnije trebamo truditi držati ih u potpunoj podložnosti Gospodinu, kao njegove sluge. Naše su noge korisni udovi, posvećeni Gospodinu; možemo ih upotrijebiti u mnogim zadacima milosrđa, na slavu njegova imena i na korist njegova naroda. Naše su ruke isto tako korisne ako su potpuno posvećene služenju Gospodinu. Naše su uši također korisne u njegovoj službi, da čujemo za njega, da

odbijemo čuti zlo, i tako odobravamo zlo, i da dajemo dobar primjer drugima. Naše su oči veliki blagoslov od Gospodina, i njih također treba čuvati od zla, od požude oka i oholosti života, i trebaju biti instrumenti ili sluge pravednosti, u gledanju dobra, u cijenjenju dobra, i u pomaganju dobrima, i u pomaganju da spoznamo volju Boga našega.

„JEZIK ZAPALJEN GEHENOM”

Ali od svih naših udova najutjecajniji je jezik. Utjecaj jezika nadilazi utjecaj svih ostalih naših udova zajedno. Kontrolirati ga, dakle, u Gospodinovoj službi, najvažniji je posao Gospodinovog naroda u pogledu njihovih smrtnih tijela i službe koja se vrši Gospodinu. Nekoliko riječi ljubavi, dobrote, pomoći – koliko je često to promijenilo cijeli tijek ljudskog života! Da! Koliko su oni imali posla s krojenjem sudbine naroda! I koliko često su zle riječi, neljubazne riječi, klevetničke riječi, učinile veliku nepravdu, ubile reputaciju, itd.! Kao što apostol izjavljuje, jezik je sposoban zapaliti cijeli tok prirode – probuditi strasti, svađe, neprijateljstva, na koje se u prvi mah ne misli. Nije ni čudo što takve jezike proglašava „zapaljenima u geheni” – drugoj smrti!

Javni službenici Crkve u određenoj su mjeri posebno njezini „jezici”, i kakav utjecaj oni imaju za dobro ili za zlo, u blagoslovu i izgradnji Gospodinova naroda, ili za njihovu štetu – prokletstvo. Kako je potrebno da svi službenici Gospodinova Tijela budu takvi, i samo takvi, koji su od njegova duha. Njihov utjecaj ne proteže se samo na one koji su u Crkvi, već su u znatnoj mjeri glasnogovornici koji se čuju izvana. I isto načelo vrijedi za svakog pojedinog člana Crkve, u njegovoj uporabi svog uda, svog jezika. Može ga koristiti mudro ili nerazborito, s nebeskom ili zemaljskom mudrošću. Može ga upotrijebiti za svađu, i rušenje vjere i karaktera braće, u svrgavanju ljubavi i povjerenja, ili ga može upotrijebiti za izgradnju ovih milosti Duha.

Koliki su dokazali istinitost apostolovih riječi – da jezik ima velike mogućnosti oskvrniti cijelo Tijelo, Crkvu i zapaliti tijek prirode, raspirujući zle strasti i sklonosti pale naravi! Koliko je malo među Gospodinovim narodom koji su osvojili jezik do te mjere da ga podlože volji Božjoj, kako bi mogli služiti dobro, i samo dobro, svima s kojima dolaze u dodir! Dragi ljubljani, budimo potpuno odlučni da ćemo Božanskom milošću (obećanom da će nam pomoći) svjedočiti velikom napretku u našoj kontroli nad ovim najvažnijim dijelom našeg tijela, dovodeći ga u punu podložnost i poslušnost i služenje Kralju kraljeva i Gospodaru gospodara – njemu „koji nas je pozvao iz tame u svoje čudesno svjetlo.”

„Kaže li tko: „Ljubim Boga”, a mrzi brata svojega, lažljivac je. Jer tko ne ljubi brata svojega kojega vidi, kako može ljubiti Boga kojega ne vidi?” – 1 Ivan. 4:20

„PRISUTNOST SINA ČOVJEČJEG”

– MATEJ 24:32-44. – 13 STUDENOGA –

„Bdijte i molite da ne padnete u napast.” – Matej 26:41.

IZ raznih razloga mnogi istraživači Biblije razumiju da je naš Gospodin govorio o židovskom narodu pod simbolom smokve. On je govorio svojim učenicima što da očekuju na kraju ovog doba, kada će ponovno doći primiti svoje vjerne k sebi i dati im mjesto kao svojoj Nevjesti na svom prijestolju i uspostaviti svoje kraljevstvo pod cijelim nebom za blagoslov Izraela i svega svijeta po Izraelu. U ovoj studiji on nam govori da će među istaknutim znakovima zatvaranja ovog doba i otvaranja novog biti pupanje stabla smokve – nicanje novog života i nove nade u židovskom narodu. I ne očituje li se to stanje stvari i danas? Gledajte kako se Židovi bude i slušaju glas Mojsija i proroka koji ih pozivaju u Palestinu i u svježju nadu u Boga i u veličanstvena obećanja kojih su još uvijek baštinici kao tjelesno sjeme Abrahamovo! „Jer Božji darovi i poziv su stvari za koje se on ne kaje.” – Rim. 11:11-39.

„OVAJ NARAŠTAJ NEĆE PROĆI”

Naraštaj koji svjedoči znakovima obećanim u recima koji prethode našoj lekciji i koji svjedoči ovom izbacivanju zelenog lišća nade od strane Izraela, vidjet će u potpunosti ostvarenje veličanstvene promjene Razdoblja tako dugo naviještane. Oni će svjedočiti prolasku vladavine Kneza Tame i inauguraciji slavne vladavine Kneza Svjetla – Mesije sa njegovom slavnom klasom Nevjeste; ne, međutim, da će čovječanstvo vidjeti Mesiju prirodnim okom, niti čak vidjeti njegovu slavnu Zaručnicu, osim očima svog razuma. „Tijelo i krv ne mogu baštiniti Kraljevstvo Božje” u ovom najvišem smislu. Međutim, tijelo i krv vidjet će Abrahama, Izaka i Jakova i sve proroke u Kraljevstvu, i imat će puno svjedočanstvo i praktičnu demonstraciju moći Kraljevstva u velikoj preobrazbi koja će se izvršiti i blagoslovima obnove koji će biti obasuti Izrael i na sve koji će doći u sklad s Bogom kroz Izraelov Novi savez. – Jer. 31:31.

Sadašnja crkvena nebesa i sadašnja društvena zemlja će, doista, oboje nestati u velikom vremenu nevolje s kojim će ovo doba završiti; ali nakon njih, zamijenivši ih, doći će nova nebesa i nova zemlja – nove religiozne institucije Gospodnje – Crkva u slavi, i novi društveni poredak među čovječanstvom pod propisima za koje još uvijek molimo, „Dođi kraljevstvo tvoje; budi volja tvoja na zemlji.” Tada će se riječi velikog Učitelja zasigurno ispuniti.

DAN I SAT NIJE BIO PROREČEN

Dan i sat velike promjene nitko nije znao, čak ni anđeli na nebu. Sam Učitelj je izjavio da ne zna – nego samo Otac. Ovo, međutim, ne treba shvatiti tako da znači da Sin Božji neće znati za tu stvar kasnije, u

određeno vrijeme, prije nego što započne svoje djelo uspostavljanja Kraljevstva. Niti bi to dokazalo da bi anđeli nebeski bili u neznanju do posljednjeg trenutka. Niti bi to dokazalo da Božji narod, koji je živio u vrijeme uspostave Kraljevstva, ne bi znao. U stvari, Gospodar izjavljuje da će svi koji žive u ispravnom skladu s njim biti obaviješteni o Očevim planovima kada oni postanu potrebni. Izjavio je da ako žele sudjelovati u Božjim stvarima i slijediti ih, tada bi trebali jesti hranu u pravo vrijeme.

U samoj ovoj studiji Veliki Učitelj ilustrira ovo načelo, ukazujući na Nou i Lota. Noa je bio obaviješten o nadolazećoj promjeni dispencije kada je dobio upute da sagradi arku sto dvadeset godina prije potopa. Lot je bio upućen u pogledu katastrofe koja je dolazila na grad u kojem je živio dovoljno dugo unaprijed da iz njega pobjegne; isto tako je Kristova Crkva unaprijed upozorena ovom ilustracijom i podsjećena da kada bježe neće, poput Lotove žene, pohlepno gledati unatrag na stvari koje će, pod Božjom osudom, proći, nego će pobjeći u goru – pobjeći u Kraljevstvo Božje, koje će u to vrijeme biti u procesu uspostavljanja.

Nema sumnje da će veliki dio nemorala i senzualnosti koji su obilježili Noine dane i Lotove dane prevladati u svijetu u posljednjim danima sadašnjeg doba. Ostali Biblijski tekstovi nas tako obavještavaju, iako ova studija ne govori ništa slično. Ova lekcija skreće nam pozornost na još jednu značajku povezanu s drugim dolaskom našeg Gospodina – osobinu koju su do sada malo primjećivali istraživači Biblije. Obavještava nas da njegov Drugi dolazak neće biti opažen, nepoznat svijetu; da će on biti prisutan u svijetu, i imati veze sa okupljanjem njegovih svetaca i velikim vremenom nevolje koje će uslijediti, a ipak biti potpuno nevidljiv ljudima, prepoznatljiv samo po vanjskim znakovima njegove prisutnosti i poznat samo svetačkoj nekolicini čovječanstva.

Ova značajka lekcije skrivena je od očiju prosječnog istraživača Biblije pogrešno prevedenom riječi. Grčka riječ za dolazak u recima 37 i 39 je parousia, što ne znači dolazak, već bi se trebala prevesti kao prisutnost, kao nekoga tko je već došao.

„U PRISUTNOSTI SINA ČOVJEČJEG”

Ovo nam daje nevjerojatnu pomisao! Veliki Kralj kraljeva neko će vrijeme biti prisutan među ljudima, nevidljiv, nepoznat, osim vrlo malo njegovih svetaca, kojima će njegova prisutnost biti otkrivena kucanjem proročanstva i otvaranjem očiju njihova razumijevanja da shvate ispunjenja. Sve će se nastaviti kao i obično – jesti, piti, saditi, graditi i vjenčavati, „kao što je bilo u dane

Noine.” Da je svijet u Noino vrijeme znao za nadolazeći vrhunac nevolje, mnoge uobičajene životne stvari bile bi prekinute – a isto tako i ovdje. Pouka je da kao što svijet nije znao u Noino vrijeme, tako svijet neće znati „u dane Sina Čovječjeg” – u prisutnosti Sina Čovječjeg.

Njiva je svijet, rekao je naš Gospodin, tumačeći jednu od svojih prispodoba. I tako bismo to trebali tumačiti ovdje. Gospodin će skupiti neke od svojih dragulja s polja; ostat će svi ne njegovi dragulji. Dvojica će mljeti u mlinu pripremajući hranu za kućanstvo; jedan će se uzeti, a drugi ostaviti. Gospodinovo kućanstvo je Crkva, a mlinovi koji pripremaju hranu za Crkvu su teološki. Nagovještaj je da će neki teolozi biti uzeti, a neki ostavljeni, u selektivnim procesima prisutnosti Sina Čovječjeg – u izradi njegovih dragulja.

Sveti Luka spominje još jednu značajku ovog govora. Bit će dvoje u jednoj postelji; jedan će se uzeti, a drugi ostaviti. Krevet je mjesto za odmor. Sve crkve tvrde da su počivališta, gdje umorni i opterećeni počivaju kroz vjeru u Boga i njegova obećanja. Učenje bi, dakle, bilo da neće svi koji počivaju u crkvama kršćanskog svijeta, u vjeroispovijestima, biti među izabranima, skupljenim draguljima. Neki će biti odvedeni iz ovih kreveta. Drugi će ostati u njima. Prorok nam je dao živ opis ovih vjeroispovijesti i njihov nezadovoljavajući karakter. – Izaija 28:20.

PAZITE DA ZNATE

Slijedeći ove ilustracije svoje prisutnosti i njegova djela u vrijeme žetve ovog Evandeoskog doba, Učitelj potiče sve svoje sljedbenike da bdiju, da budu spremni, da budu na oprezu, da budu trijezni, kako bi mogli biti spremni za njegovu prisutnost, da u svoje vrijeme mogu razabrati njegovu prisutnost i da se saberu ili odijele od svijeta i teološkog odnosa, te od zemaljskog crkvenog odnosa, prema samom Učitelju. Neki vrlo ozbiljni istraživači Biblije vjeruju da smo sada u ovom razdoblju žetve; da je Sin Čovječji, proslavljeni Mesija, nevidljiv ljudima, čak i sada prisutan vršeći istraživanje i djelo razdvajanja u svojoj Crkvi, okupljajući svoje svete k sebi pripremajući se za njihovu promjenu iz zemaljskih u nebeske uvjete i pripremajući se za inauguraciju velikog vremena nevolje, u kojem će sadašnje institucije biti izbrisane kako bi se napravilo mjesta za Kraljevstvo pravednosti, za koje smo tako dugo molili. Mnogi istraživači Biblije

MRAČNI GETSEMANSKI SAT

– MATEJ 26:36-46. – 20.STUDENOGA –

„Sin čovječji se predaje u ruke grešnika.” – redak 45.

NAKON što su Učitelj i njegovi učenici, kao Židovi, proslavili Pashalnu večeru i nakon što je on naknadno uspostavio Spomen na svoju smrt, s kruhom i čašom, i nakon što je Juda izašao da ga izda, Isus i preostala

vjeruju da su sadašnji nemiri i prosijavanje i potresi među kršćanima i vjeroispovijedima svih denominacija i koledža i sjemeništa tek sporedni u odnosu na ovo djelo koje Sin Čovječji, prisutan među nama, vrši u svrhu potpunog odvajanja k sebi svojih samih izabраниh. Bilo da se ovaj prijedlog usvoji ili ne, još uvijek ostaje činjenica da će to biti kad god za to dođe vrijeme, kad god se dogodi kraj ovog doba i inauguracija novog.

SOTONINA KUĆA ĆE SE RAZBITI

Sve prethodne sugestije potvrđene su simbolikom 43. retka. Ovdje Učitelj uspoređuje institucije sadašnjeg vremena s kućom ili kućanstvom. Na drugom mjestu on nas obavještava da je Sotona knez ovoga svijeta, nadgospodar koji tiranizira svijet, djelujući kroz slabosti i strasti i pokvarene apetite i oslabljenu sposobnost rasuđivanja čovječanstva. Da je vrijeme Gospodinovog drugog dolaska bilo jasno poznato da bi znanje toliko promijenilo stvari i poslove da svijet ne bi bio iznenađen u vezi sa skupljanjem Gospodinovih dragulja i uspostavljanjem njegova Kraljevstva, a time i tamo ne bi bio takav raspad u zemaljskim poslovima kakav sada prijete; Kraljevstvo bi bilo uspostavljeno, ali ne na način na koji je Bog zamislio.

U ovom retku naš Gospodin uspoređuje svoju drugu prisutnost, nepoznatu svijetu, s prisutnošću lopova u kući, nepoznatog gospodaru. Gospodnji su sveci u svijetu njegovi dragulji. On će ih odnijeti i gubitak za svijet bit će velik. Kako će sveci biti sakupljeni s polja, iz mlina i s kreveta u tješnje jedinstvo srca s Gospodinom, oni koji su ostali u svijetu, u mlinu i krevetu, bit će uvelike ugroženi – ne zato što je klasa dragulja bogata ili imaju svjetovnu veličinu, jer od ovih izabраниh svetaca jasno je navedeno da među njima nema „nema mnogo velikih, nema mnogo bogatih, nema mnogo mudrih, nema mnogo plemenitih.” Ali ovi sveci su ipak „sol” zemlje i sol crkava i sol bogoslovnih učilišta. Nakon oduzimanja klase soli brzo će uslijediti truljenje i raspadanje.

S obzirom na sve ovo, svi koji se izjašnjavaju kao narod Gospodnji trebaju usrdno bdjeti, kao i moliti; trebaju paziti na svoje riječi, misli i djela i pobrinuti se da štiju Gospodina u ljepoti svetosti, i da ne idoliziraju ni mrtve ni žive ljude ili kreda. Hodajući tako oprezno Isusovim stopama, sveci će biti sačuvani u času kušnje, koja će doći na cijeli svijet da ih iskuša. – Otkr. 3:10.

jedanaestorica otišli su iz gornje sobe u Jeruzalemu, prešli grad do vrata, a odatle prešli dolinu Kedron i popeli se nizbrdo Maslinske gore prema Getsemanskom vrtu. Riječ Getsemane označava prešu

za ulje. Predaja kaže da je ovaj vrt pripadao obitelji čiji su članovi bili apostoli Ivan i Jakov, te da su stoga Gospodin i njegovi učenici imali privilegiju osjećati se u njemu kao kod kuće. Svetom Marku, piscu jednog od Evanđelja, ali ne i jednog od apostola, pripisuje se da je bio član iste obitelji. Jedan od izvještaja o uhićenju Gospodara govori da je među onima koji su ga slijedili bio mladić umotan u plahtu, koji je pobjegao go kada su ga neki članovi čete pokušali uhvatiti. Taj je mladić, kaže predaja, godinama kasnije bio poznat kao sveti Marko.

Ovo je bila najupečatljivija noć Učiteljeva iskustva. Savršeno je znao značenje svakog obilježja Pashe. Znao je da je Jaganjac Božji, antitipski, čija je smrt trebala biti izvršena sljedećeg dana razapinjanjem na križ. Ipak, njegove su misli bile za njegove drage učenike. On im mora dati posljednje riječi ohrabrenja i pouke. I tako je i učinio. Tri poglavlja Evanđelja po Ivanu bilježe događaje iz vremena između napuštanja gornje sobe i dolaska u Getsemani, mjesto tjeska ulja. „I Juda, koji ga je izdao, znao je to mjesto, jer je Isus često ondje boravio sa svojim učenicima.” (Ivan 18:2.) U svetom Ivanu 14 Učitelj je rekao svojim učenicima o mjestu na koje će ići pripremiti za njih, ali da će poslati Duha Istine da bude njihov Tješitelj, i da će im pokazati stvari koje dolaze. U petnaestom poglavlju dao im je prispodobu o trsu i lozama, i uvjeravao ih da više ne bi trebali biti sluge, već prijatelji, „Jer sve što sam čuo od svog Oca obznanio sam vam.” U šesnaestom poglavlju objasnio im je da se moraju očekivati progonstva ako žele dijeliti njegove patnje i biti spremni dijeliti njegovu slavu.

Još malo i neće ga vidjeti; pa opet malo pa bi ga vidjeli. Cijelo razdoblje njegove odsutnosti s Božanskog stajališta, u usporedbi s vječnošću, bilo bi samo kratko vrijeme. Tada bi ga, zahvaljujući „promjeni” uskrsnuća, vidjeli, jer su postali poput njega. „U svijetu ćete imati nevolju, ali hrabri budite, ja sam pobijedio svijet.” „Ovo sam vam dao da u meni imate mir.” U sedamnaestom poglavlju zabilježena je njegova prekrasna molitva Ocu za svoje sljedbenike – ne samo za apostole, već i za sve one koji bi povjerovali u njega preko njihove riječi.

U GETSEMANSKOM VRTU

Tako razgovarajući stigli su do Vrta, odnosno maslinika, gdje se nalazila preša za cijedenje ulja iz maslina. Negdje blizu ulaza osmorici učenika je rečeno da ostanu bdjeti dok je Isus, s posebno voljenim Petrom, Jakovom i Ivanom, otišao malo dalje. A onda, shvativši nemogućnost da čak i njegovi najdraži prijatelji shvate njegovo žalosno stanje, otišao je još dalje sam kako bi razgovarao s Ocem. Učenici, zbunjeni, zaprepašteni onim što su čuli s njegovih usana, nisu shvaćali pravu situaciju. Očito su smatrali da u njegovim izjavama ipak mora biti nečeg paraboličnog. Oni bi doista bdjeli s

njim, ali su bili umorni i utonuli su u san. Duh je bio voljan, ali je tijelo bilo slabo.

Ako su se neki pitali zašto je Učitelj više volio biti sam u molitvi tako često, odgovor je: „Sam sam gazio tjesak, a od ljudi nije bilo nikoga sa mnom.” (Iza. 63:3.) Njegovi učenici i sljedbenici su ga jako voljeli. Ipak je bio sam, jer je jedini bio začet od Duha Svetoga. Njegovi sljedbenici nisu se mogli osjećati tako blagoslovljenima niti biti začeti od Duha sve dok njegova žrtva nije bila gotova niti dok se nije pojavio u Božjoj prisutnosti da bi im pripisao svoju zaslugu; da im dopusti da mu se požrtvovno pridruže u patnjama ovog sadašnjeg vremena, kako bi s njim mogli sudjelovati i u slavi koja slijedi.

Sveti Petar, ukazujući na prethodno iskustvo našega Gospodina, izjavljuje da je on prinio snažan plač i suze onome koji ga je mogao spasiti od smrti, te je bio uslišan u pogledu onoga čega se bojao. Zašto se bojao? Ne suočava li se cijelo čovječanstvo sa smrću, neki od njih s velikom hrabrošću, a neki se razmeću hrabrošću? Ah, postoji velika razlika između Učiteljevog stajališta i našeg stajališta u pogledu smrti. Rođeni smo umirući. Nikada nismo upoznali savršen život. Oduvijek smo znali da od smrti nema bijega. S njim je bilo drugačije. Sva njegova iskustva na duhovnoj razini prije dolaska na svijet bila su povezana sa životom, savršenstvom života. „U njemu bijaše život” neokaljan, jer je bio svet, nedužan, neokaljan i odvojen od grešnika; njegov život nije došao od Adama.

Znao je da u svojoj savršenosti ima pravo na život, ako želi živjeti u savršenom skladu s Božanskim zahtjevima. Ali također je znao da je posebnim Savezom s Bogom, „Savezom žrtve”, pristao na predaju svih svojih zemaljskih prava i dopustio da mu se oduzme život. Otac mu je obećao veliku nagradu slave, časti i besmrtnosti kroz uskrsnuće od mrtvih, ali to je ovisilo o njegovoj apsolutnoj poslušnosti u svakoj pojedinosti – u riječi, u mislima, u djelu. Pitanje je bilo, je li bio apsolutno odan Bogu u svim pojedinostima? U suprotnom, smrt bi za njega značila vječno izumiranje postojanja; ne samo gubitak nebeske slave obećane kao nagrada, već gubitak svega. Možemo li se čuditi što nije razumio? Čas se činio tako mračan, a on reče: „Duša mi je krajnje tužna.” Znao je da će umrijeti. Znao je da je smrt neophodna. Ali ovdje, sada, pred njim je sutradan bilo sramotno pogubljenje kao bogohulnika, kao kriminalca, kao prekršitelja Božanskog zakona. Je li moguće da je u bilo čemu, makar i malo, sebi uzeo čast koja pripada Ocu? Je li moguće da se u bilo kojem stupnju suzdržavao, čak i u svom umu, od pune poslušnosti Očevoj volji? Je li to razapinjanje na križ kao zločinca možda značilo gubitak Božje naklonosti? Je li bilo nužno da tako umre? Ne bi li možda prošla ova čaša sramote? Tako je molio u velikoj mucu. I premda stariji grčki rukopisi ne sadrže izjavu da je znojio velike kapi

krvi, medicinska znanost nam govori da takvo iskustvo ne bi bilo uopće nemoguće u nervoznoj, napetoj, mentalnoj agoniji. Ali primjećujemo prekrasnu jednostavnost izjave kojom je njegova molitva završila – „Ipak, Oče moj, ne moja, nego tvoja volja neka bude.”

Kako djetinjasta i lijepa vjera i povjerenje, čak i usred silne uznemirenosti! Sveti Pavao kaže da je bio uslišan u onome čega se bojao. Kako? Božji odgovor došao je anđeoskim rukama. Anđeo se pojavio i služio mu – služio je za njegove potrebe. „Nisu li svi oni službeni duhovi, poslani da služe onima koji će biti baštinici spasenja?” (Heb 1:14.) Nismo obaviješteni kojim je riječima ova nebeska služba bila izražena Učitelju u njegovoj poniznosti i tuzi, ali znamo da je to moralo biti s punim uvjerenjem u naklonost, sućut i ljubav Nebeskog Oca. Bio je saslušan u pogledu stvari kojih se bojao. Dobio je jamstvo da je ugodan Ocu; da je bio vjeran svom Savezu i da će imati obećano uskrsnuće.

Od tog trenutka nadalje Učitelj je bio najmirniji od svih koji su imali bilo kakve veze s velikim događajima te noći i sljedećeg dana. Časnici, sluge, Veliko vijeće, svećenici, Herod i njegovi ratnici, Pilat i njegovi vojnici, i gomila koja je vikala – svi su bili uzbuđeni, svi su bili uznemireni. Jedino je Isus bio miran. To je bilo zato što je imao Očevo jamstvo da je među njima sve u redu. Kao što je ovo blagoslovljeno jamstvo dalo Učitelju hrabrost, tako su njegovi sljedbenici nakon toga otkrili da, „Ako je Bog za nas, tko može biti protiv nas?” Ako u našim srcima vlada mir Božji, to je izvan svakog ljudskog poimanja.

JUDA NEZAHVALNI OTPADNIK

Svijet je pun tužno razočaravajućih karaktera. U mnogim stvarima svi ne uspijevamo. Sebičnost,

podlost, izopačenost, ponos, itd., najstrašnije obilježavaju ljudsku obitelj. No, uostalom, može li itko naći nešto vrednije osude od nezahvalnika koji bi izdao svog najboljeg prijatelja?

Svijet je jedinstvenog mišljenja glede takvih karaktera kao što je Judin. I premda je on zapažen primjer, on nipošto nije iznimka; ima ih mnogo. Neki od njih žive i danas. Ali tko god može vidjeti podlost takvog stava s razumno dobrim fokusom, sigurno će biti spašen od ispoljavanja takvog karaktera, koliko god podao njegov stav bilo. Čovjek koji je mogao prodati svog Učitelja za trideset srebrnjaka s pravom je preziran od cijelog čovječanstva. Niti je samo trideset komada utjecalo na nezahvalnika. Prije je to bio ponos. Mislio je da će biti povezan s Učiteljem na zemaljskom prijestolju. Vjerovao je u ovo očekivanje. Sada je taj isti Učitelj potpunije objasnio da prijestolje još nije bilo na vidiku; da pripada dobu koje slijedi ovo, i da se daje samo onima koji se dokažu odani i vjerni do smrti. U umu Jude stvar nije uzela mudar i najbolji put. Prezirući Velikog Učitelja, prevareni je vjerojatno namjeravao da isporuka bude samo privremena – pouka Učitelju da ne govori tako, da ne ide predaleko – njemu poticaj koji ga tjera da se potruži pokazati snagu za otpor onih koji su tražili njegov život i tako, uzdižući sebe, svojim učenicima isplatiti udio u Kraljevstvu koje je obećao, ili, ako to ne uspije, uništiti cijeli projekt. Jao, ljubav prema novcu, ljubav prema moći nadima i dovodi u delirij one koji se opiju ambicijom. Kako je potrebno da se svi Gospodinovi sljedbenici sjećaju poruke: „Tko se ponizuje, bit će uzvišen, a tko se uzvisuje, bit će ponižen!” „Ponizite se, dakle, pod moćnu ruku Božju, da vas uzvisi u svoje vrijeme.” – Mat. 23:12 ; Ja Pet. 5:6.

BLIZU CILJA

Plamtećih očiju, zadihanog daha, dolaze -
Trkači – svaki živac i mišić napeti;
Potaknut naprijed tisućom zaglušujućih krikova.
Ajde, ajde, potiču! Kad se jedan, blizu cilja,
Samo jedan trenutak ponosno osvrne unazad
Da primijeti koliko je daleko nadmašio ostale.
Jao! spotaknuo se o kamenčić na stazi,
spotakne se, padne, ustane, ali prekasno!
Još jedan juri naprijed s krvavim usnama
I raspucanim srcem! Konačan, užasan napor,
S nadljudskim naporom, velikim, vrhunskim,
On skoči u zrak – i padne u smrt
Preko crte – pobjednik, ali pod kakvu
je strašnu cijenu dao svoj život, sve svoje!

Razmišljam o ovoj tragediji dana
kada je Grčka bila gospodarica svijeta, i kažem,
Nisi li i ti sudjelovala u utrci,
dušo moja, u nadmetanju za „krunu života” – nagradu
koju ne možeš osvojiti osim ako sve
svoje Ti ne daješ! Zatim, budi mudar, i bdij i moli,

Ne okreći svoje oči niti na tren od „cilja,”
Iz straha da ne udariš nogom o neku malu,
Dobro zaokruženu istinu, koju si u svom ponosu
Previdio, i tako posrnuti, pasti; i iako
bi trebao ustati, 'bilo bi prekasno za pobjedu!

Ah, onda, razmisli o svom „preteči”, Kristu;
Da, prisjeti se „oblaka svjedoka”
Okolo – onih plemenitih, vjernih iz davnina
– I skini sa sebe, dušo moja, svaku težinu;
Opaši bokove svoje; poravni staze nogama svojim;
Duboko udahnite pobjedničku snagu Duha;
I trčite sa strpljivim, krotkim, postojanim žarom!
Skoro si postigla, dušo moja! Moja dušo
– Hoće li te anđeli, poglavarstva ili moći,
Ili visina, ili dubina, ili drugo stvorenje, odvući
od cilja tako blizu? Ah, da, tako blizu,
Svjetlo slave struji kroz razdvajajući „veo”!
Imaj vjere, navali! Jedan napor, veličanstven, vrhunski –
I osvojio si u smrti Ljubavi krvlju kupljenu krunu!

GW SEIBERT.

SLOBODA ZA KOJU NAS JE KRIST OSLOBODIO

SLOBODA je veličanstvena riječ, ali ne znači uvijek pravi blagoslov i sreću. U Drugom psalmu čitamo o nekima koji govore: „Raskinimo okove njihove” – budimo slobodni. U Postanku čitamo o tome kako se Sotona oslobodio sputavajuće ruke pravednosti i doveo do brodoloma svoje vječne interese. Doznajemo također o tome kako je zaveo majku Evu i kako je ona nagovorila Adama da se oslobodi božanskih ograničenja i jede zabranjeno voće. Cijela je povijest židovskog naroda pripovijest o pobunama protiv božanskih propisa – privremenim osjećajima oslobođenja i slobode i kasnijim iskustvima tuge i kajanja. Juda se oslobodio ropstva svome Učitelju i Božanskoj providnosti predstavljenoj u njemu. Trideset srebrnjaka, plaća za njegovu izdaju, donijeli su radost njegovom kukavičkom srcu samo na kratko vrijeme. Napokon ga je izjedalo kao rak i on ga je poželio natrag i oslobodio se slobode kojoj se prodao. Sveti Petar je protiv svoje volje bio zarobljen u nijekanju svog Učitelja i potvrđivanju svoje slobode zakletvama. Ali njegovo odano srce nije moglo naći odmora u takvoj slobodi.

Treba li nas iznenaditi da Protivnik još uvijek drži mamac slobode i vodi svijet u sve vrste krajnosti u ime slobode? Treba li nas iznenaditi da i među Božjim narodom koristi istu taktiku – govoreći im da su robovi kada su poslušni glasu Božje Riječi i vodstvu njegove

providnosti? Je li iznenađujuće što ih on potiče da raskinu okove posvećenja i ponovno uspostave svoju slobodu? Nije čudno! Niti je neobično da neki, ostavljajući Istinu, započinju rat protiv nje – suprotstavljajući se samoj žetvi koju su nekoć podržavali i surađivali s njom, izdajući je, nastojeći je povrijediti, itd. Kada se takvi hvale svojom novo – pronađenom slobodom pitamo ih, Kakvu slobodu imate? Jedini odgovor može biti da osjećaju olakšanje što su se riješili svojih veza posvećenja Gospodinu. Jao! hvale se svojom sramotom. Zašto se trebamo pitati ako ljutnja, zloba, mržnja, zavist, svađa, ogorčenost, grizenje leđa, atentat, kleveta i ubilačka mržnja zauzimaju mjesto u njihovim srcima i ponašanju, jednom ispunjenom duhom bratske dobrote, krotkosti, blagosti, dugotrpjivosti?

Neka se sva djeca svjetla, začeta od Duha Svetoga, raduju jedinoj slobodi koja je doista blagoslov, slobodi kojom Krist oslobađa one koji postaju njegovi robovi. Oni su oslobođeni ropstva grijeha – zavisti, zlobe, svađe, mržnje i ubojitog duha. Ovi su užetima ljubavi vezani za svog Učitelja i za slovo i duh njegovih učenja – dužni činiti dobro svim ljudima koliko imaju prilike, posebno kućanstvu vjere – vezani za žrtvenik žrtvovanja užadima odanosti, jačajući kako dani prolaze, čak do smrti; za takve je pripravljena kruna života.

